

بازی وفاق را کی برد؟ کی باخت؟

یادداشت

وقتی مرحوم شهید رئیسی، پایش به پاستور رسید بر اساس القای نزدیکانش، تعبیری خلق کرد به

نام «بانیان وضع موجود».

همه آنها که کیاست سیاسی داشتند فهمیدند این عبارت هیچ معنایی ندارد جز حذف چهره‌ها و مدیرانی که با دولت همسو نیستند. دیری نگذشت که همین اتفاق رخ داد و آن دولت در دامی افتاد که به درستی نام خالص‌سازی بر آن گذاشته شد. نتیجه این تصور و تفکر، تشکیل دولتی ضعیف و خارج از پارامترهای یک قوه مجریه کارآمد بود.

حتی اگر فساد چای دیش و به میان آمدن نقش دو وزیر در کار نبود، باز هم صفت دولت ناموفق کاملاً مصداق پیدا می‌کرد.

وقتی دکتر پزشکیان در انتخابات ریاست جمهوری پیروز شد، شاید تحت تأثیر روش مرحوم رئیسی تصمیمی متفاوت گرفت و از دولت وفاق سخن گفت. او نمی‌خواست همچون گذشته روی کار آمدن یک دولت جدید با کینه و دلخوری همراه باشد بخصوص اینکه هر ۵ کاندیدای رقیب او با روش‌های تند در صدد تخریبش بودند.

با این حال پزشکیان هیچ تعریف دقیقی از وفاق ارائه نداد و افکار عمومی از این واژه معنایی مانند «دور هم بودن» استنباط کردند. هنگام انتخاب وزرا که رسید، بخشی از حامیان

او توقع نداشتند که سمت‌های مهم دولت به رقیبان پزشکیان و حتی ساکتان انتخابات اختصاص یابد اما در عمل آنچه شاهدش بودند به رضایت شان منجر نشد و بعضی وزرا با رئیس‌جمهوری همخوانی نداشتند (و ندارند). پزشکیان اما تعبیر وفاق را به «دعوا نکنیم» فروکاهید. این فروکاهش هدف را کاملاً روشن ساخت. یعنی او نمی‌خواست بر سر راه کابینه

تنشی وجود داشته باشد. و نقطه اشتباه دکتر همین جا بود. چرا؟

دلایل روشن است. طرف مقابل دست او را خواند و تصمیم گرفت فشار حداکثری خود را وارد کند. به کم هم راضی نبود. هرانتصابی را که دوست نداشت انگ امنیتی به آن می‌چسباند، انتصاب را لغو یا هوا می‌کرد. در واقع حریف با یک تیر دو نشان می‌زد. هم آدم‌های خود را وارد کابینه می‌کرد و هم نزدیکان فکری رئیس‌جمهوری را پر می‌داد. محصول این کار هم چیزی نبود جز کاهش و تضعیف پایگاه رأی پزشکیان. نه فقط چهره‌های سیاسی و فعالان انتخاباتی که کف رأی دهندگان نیز احساس کردند رودست خورده‌اند.

در واقع پزشکیان محور وفاق را در داخل قدرت می‌دانست، حال آنکه این محور را باید در بین میلیون‌ها رأی دهنده‌ای که او را بر جلیلی ترجیح داده بودند قرار می‌داد.

حالا کار از کار گذشته؟ شاید گذشته باشد. اگر هم اینقدر بدبین نباشیم، باید برگشت از این مسیر را بسیار سخت بدانیم.

پزشکیان به جای اینکه با اصولگرایان معتدل همسویی کند جای شاقول را تغییر داد و حتی در موردی مانند استانداری اصفهان کلاً کار را به پایداریچی‌ها سپرد. همان‌هایی که اولین استیضاح دولتش را طراحی کردند و با همراه کردن گروه زیادی از نمایندگان نتیجه را به سود خود پایان دادند. حالا هم در قضیه قانون حجاب وسط آمده‌اند.

اصولگرایان تندرو امتحان خود را بارها پس داده‌اند. آنها به هیچ چیز جز قدرت نمی‌اندیشند. اخلاق و ارزش‌ها هم صرفاً ابزاری است برای زمین زدن طرف مقابل و مستحکم کردن زیرپای خود. از نگاه آنها وفاق یعنی همراه بودن با من، جز این هر تصویری، بازی خوردن از آنهاست.

محمد مهاجری

روزنامه نگار

